

всички тези Родини в себе си. Както и „духа-родина“ и „родината-дух“²¹. В нея е едновременно и митичната Родина, и демитологизирането ѝ.

Пределно лаконичен и сгъстен, поетическият изказ на „Родина“ дава възможност за множество дописвания, изтегляне на семантични линии. Творбата се стреми към пълнота на смисъла и едновременно с това оголва празнотата му – поле на довършване²². От друга страна, свързани в цикъл, творбите сплитат интенционални снопове на взаимно поражащи и усилващи се значения.

Остана е още една възможност за четене на „Родина“, предположена, подсказана от „В часа на синята мъгла“. Ситуацията на възрастност в битието изтръгва питане за непроницаемостта му: *Що иде тук – и кой отива там?* Бдение над крехкостта на преходното, страх от неизбежността на идващото, безсилие пред неотменимия кръг на живот и смърт: *Деца, боя се зарад вас*.

Достигнат е пределът на свят и език, отвъд който глас ехо на човешката самота връща празнотата. Оттам насетне смисълът пита и за празнотата на социалното – за оная проекция на социалното, в която светът на човека се оказва лишен от човешкото. „Родина“ изрича най-крайната и най-необяснима самота: *И аз те имам – за да бъда сам в безбоя*.

„В часа на синята мъгла“ Светлозар Игов чете в духа на „най-високата българска традиция – трепета пред погледа на неродените“. Едновременно с това полага творбата в хоризонта на определено философско мислене: метафизическият „страх-към“ (Angst) – се пренася в бъдещето

²¹ Дакова, Б. Яворов. *Археология на автора*. С., 2002, с. 74–75. В разпознаването на Яворов в Яворов Б. Дакова прави наблюдението, че не само в „Родина“, но и в „Нощ“, в „Арменци“ и в „Заточеници“ Родината е перцептивно лирическо пространство – елемент от духовността на лирическите персонажи.

²² В „Родина“ казаното и премълчаното, белите полета, които отваря и оставя неизписани – тази особеност на изказа – позволява усилено произвеждане на изключващи се прочити, на несъотносими изречения на Родината: „митологично мъгъща“ (М. Кирова), „търсене-означаване“ на нейната същност (С. Цанов), „неспособност на този пространствен образ да означава“ (Б. Дакова). Проекции на четенето, разоряващи се и събиращи се в единството на творбата; творбата, произвеждаща свои продължения и подсказваща неоткрити смислови линии – те напомнят и нещо друго. Поезията не създава Родини. Тя ги изрича. Възможното им различие се събира в езика – място на среща с Другите и на разминаване с тях – в този смисъл се въображаемо поле на социалното. Родината е и тая връзка различие с Другите, в която неизбежно мислим обитавания от нас свят. Настояването да се мисли езикът като поле на договореност, като връзка между минало и бъдеще означава усилие да се спре разпадането на значения, да се произведе значене и да се посочи още едно възможно четене на „Родина“.